

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXIV. Describit eam ulterius, & quid passæ sint sorores antequam propriam domum haberent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

factū bona illius cū venia celebratū esset, semper quoque in choro
 cium diuinū recitabamus. Subinde quoque me per aliquē visitatū
 simul denuntians semel propediem ad me excurturum. quin & vni-
 mesticis Sacerdotibus misit, qui sacrum primum hic Deo offerret
 liquide apparebat, omnem hanc turbationem meam aliō non ten-
 quam vt me anxiam & sollicitam redderet. quam quā non tam me-
 Monialium mearum causa angebat, quam quōd Patrem Communi-
 anxiam scirem. Quoniam enim ipse me illuc ire iusserat, hinc mihi
 pere angebatur, & si quod impedimentum interuenisset, quā
 mentissimam afflictionem sensisset. Et certe multas adhuc rationes
 habebat rationes.

Sub idem tempus accessere ad me Carmelita Gaudentes
 rantes, ecqua tandem auctoreitate monasterium hoc fundatū
 bus cum acceptas olim à Reuerendissimo Patre nostro Generali-
 ras ostendissent, quiescentes vltius inquirere desierunt. si eni-
 uissent, quā parum Archiepiscopus erga hoc cœnobium esset
 tus, haud dubiè hæ ad illos querandos & pacandos litteræ
 fuissent. sed hoc omnes latebat; imò nemo non persuasum habebat
 na illius cum venia & assensu cuncta fieri. Tandem, Deo dante, factū
 vt nōs ipse visitatum venerit; cui ego eam quam nobis facerem
 riam, exposui: qui ad extremum facultatem mihi dedit, quid qua-
 tueram exequendi, quin & deinceps, si qua poterat, & quæcumque
 dabat occasio, semper se beneuolum, ac partium nostrarum
 rem declarauit.

CAPVT XXIV.

HISPALENSEM S. IOSEPHI CONVENTVS FVNDATI-
 nem prosequitur, quantumque in proprijs adibus habendū laborū
 difficultatū subiicit.

*Hispalen-
 si sedes quā
 lentè & ma-
 le procede-
 rat.*

Vix credat quisquam, in ciuitate adeò copiosa, & tot opor-
 tū inquilinos habente, qualis Hispalensis est, minorem
 sterij fundandi occasionem & oportunitatem fuisse, quam in
 in quibus hæctenus fuerā opidis: imò adeò adhuc deesse hic
 tas videbatur, vt subinde apud memetipsum reputarem, è re
 esse, hæ nos in ciuitate conuentum habere. Nescio autem, an
 mātū hoc sit ascribendum: nonnunquam enim audiui dicentes,
 hic ad tentandum potentiores esse quā alibi: tamen Deo
 potentiam dante: vnde etiam me hic acriter imperiuisse videtur
 numquam quoad vixi, ita me pusillanimum & meticulosam

que mihi me fuisse comperi. ad eò ut me ipsa vix nossem; quamquam ea, quam de Domino habere soleo, fiducia me non desereret: sed natura alio discerebat ab ea quam habere solebam, ex quo Hispalensis consuetudini tractationi me immisceo, satis ut intelligerem tuam Dominum a parte manum subtraxisse, ut scilicet ipse maneret qui est, & ego viderem, si quem aliquando habuerim animum & animositatem, à me non habuisse.

Cum ergo iam inde ab eo quo dixi tempore illic vsque ad initium Quadragesimæ penè mansissem, nulla tamē aut domus emendæ fiebat, nec ratio, aut qua ea emereret pecuniæ habendæ, imo ne quidem eius quæro nobis sponderet, uti in alijs opidis habueramus, inueniendi per affligebat: etenim illæ, quæ Patri Commissario serio sponderat, incedente se ingressuras, ac propterea enixissimè, Moniales aliquot ut hunc conduceret, rogant, viso eiusdem rigore, & ei ferendo impariter se exultantes, deficiebant; ut sola vna, de qua postea loquar, in illa sic iam tempus instabat, quo propediem Batrica excedere iubenda etiam: quòd alia prægnantia negotia aliò me vocarent. Permodum sane & pænosum mihi erat, Moniales illic sine certa domo conquire, tamen si viderem me nihil omnino hac in re posse, eò quòd gratia, quam alijs in partibus Dominus mihi facit, ut scire habeam aliquem, qui hisce in operibus me adiuuet, me hic desereret. Placuit autem Deo, ut ijs diebus frater quidam meus, Laurentius Lepidius appellatus, qui triginta & quatuor annis in India commoratus erat, inde rediret: cui etiam longè quàm mihi indigius & grauius visum est, Moniales propriam domum non habere: ita ergo egregiè nobis præsto fuit, præsertim in ea procuranda & habenda domo in qua modò agimus: quamquam ipsa tunc quoque seculo & feruenter apud Dominum rem hanc urgebam, eum deprecante me Monialibus domum nondum habentibus hinc abire sineret, quin & his ipsis iniungebam, ut idem ei negotium in precibus commendarent, nec non B. Iosepho. Ad hæc Beatissimam Virgineam Matrem frequentibus precibus & supplicationibus nobis fauorem reddere procurabamus. His ergo adminiculis & fiducia animata, nec non quòd fratrem meum rem nostram cordi habere cernebam, de domibus quibusdam emendis tractare cepi, sed cum res omnis iam propè confecta esset, & de emptione penè consentunt, ilico ipsa in momento penitus concidebat. Quadam ergo die de hoc negotio mihi cum Domino inter comprecandum agenti, potentiq; ut, quoniam ipse illius essent sponsæ, eique omnimodis placere quàm maximè satagerent, eis de domo prospiceret, dictum fuit: *Ita*

Asia

Dominus
Matris ne-
golia curat.

S. Thier
Op
N

Nota Dei
providen-
siam erga
S. Matrem

te exaudiui, mihi rei eius curam committe. His ego verbis erecta & pleni-
 uifa fui, quòd mihi iam tum in manibus domum habere videret. Er-
 ueta ita factum est. Impediuit verò Maieftas ipsius, ne quamdam
 quidem omnium ad gustum erat, (quòd optimo fita effer loco) arca
 adeò ruinosa & malè materiata erat, vt sola nuda eius area empta
 set, & quidem multò minoris, quàm ea sunt aedes coëmptæ in qua
 modò habitant, emeremus. Iam omnis facta conuentio, & de per-
 ter partes pactum erat, nihil vt faciendum aliud restaret, quàm em-
 nis tabulas conficere. Ego non vsque adeò huc propendebam, vt
 hæc domus cum vltimis illis, quæ inter orandum audiveram, verbis
 nimè conuenire videbatur: illa enim (quantum quidem ipsa colli-
 bam) bonas nobis aedes dandas denotabant ac spondebant. vnde
 minus disposuit, vt is qui eam nobis quamquam insigni suo cum
 pendio vendiderat, aliquod tamen obstaculum per se obijceret, re-
 bulæ eo quo stipulati eramus, tempore fierent. itaq; nulla nostram
 culpa, stipulationi & venditioni renuntiare nobis licuit. Quod
 non contemnenda Domini gratia fuit: neque enim toto vitæ or-
 quæ ibi tum agebant, Monialium tempore planè ea accommodari
 mus potuisset: quod certè illis perquam molestum fuisset: adhuc
 ad hoc necessaria erat, pecunia illis deerat. Multum huc operæ
 quidam Dei famulus contulit, qui ferè iam inde ab initio quo huius
 mùm appulimus, cognito nobis deesse, qui sacrum nobis ob-
 braret, quotidie illud apud nos celebratum veniebat, quamquam
 micilium eius longè à nostro distitum esset, atque æstus diurnus
 mentior. Nomen illi est Garcias Aluarius, vitæ vitæ integritatis
 magno apud omnes in pretio ob varia bona opera, quibus totum
 impendit, habitus: qui si fortunis abundasset, nihil penitus nobis
 offeret. Hic ergo, quòd domum nosset, stolidè nos facturas aiebat, ut
 tum pro ea pecuniæ persolueremus. Atq; hoc ipsum quotidie nobis
 gerebat, amicè monens, vt ab illa coëmenda animum profus am-
 mus. Vnde frater meus & ipse viderunt domum illam, in qua
 sens commoramur: quæ adeò illis placuit (ne cimmeriò, eam & Do-
 nus ipsum vellet) vt biduo triduoque ipsæ confectæ sint tabulæ.

Non parum verò laboratum est, vt ad illam transiremus: quæ
 illà inhabitabat, tam citò inde egredi nolebat; adhuc fratres Mon-
 (quòd in vicinia habitaret) statim instare ceperunt, ne vllatenus
 firemus: adeò quidè, vt, nisi coëmitionis instrumèta & litteræ rã
 confectæ fuissent, Deum summo opere laudassem, si ea dissolui
 potuissent: videbã quippe nos obligatas sex aureorum millia
 domus ipsa cõstiterat) soluere, & tamè illius capere possessio-
 nem.

de eius opinionis non erat Priorissa, sed Dominum laudabat, quod irritari contractus & conventio non posset, quod maiore ei Maiestas fide & animo daret in hac domus comparatione, quam mihi; quam & in omnino te illam praefere credibile est, quod multo me sit melior. Amplius mensis in angustiis haesimus, sed tandem Deo visum, ut Praefecta, ego, & alia duae Moniales de nocte silenter ad illam transfugeremus, ne praedicti Monachi quidquam horum rescirent antea, quam ad ea esset possessio. quaequam non sine timore, nam qui nobiscum ibant, quaecumque videret per noctem umbras, monachos sibi videri aiebant.

Ut primum illuxit, bonus Sacerdos Garcias Aluarius (qui est notarius comitibus vnus fuerat) primum in ea sacrum celebravit. Inque tandem timere desimus. Quam vero Iesu bone, multos humilissimi in possessionibus capiendis timores subij! Quare sapienter mecum ipsa perpendo, si, cum non ad malum faciendum, sed ad Domino obsequium praestandum abirem, tantus me occupabat metus ac timor, qualem non habeant illi qui malefacere proponunt, quod in Dei & proximi iniuriam tendat. Quale inde lucrum & commodum expectent, aut qualem haurire est tam graui in caput suum pondere accersendo, voluptatem queant, nescio.

Non aderat tunc forte ibidem frater meus; secesserat enim ad tempus ob errore aliquem qui in tabulis conuentionis commissum, quod nimium rem accelerassemus, unde etiam magnum monasterio damnum impendebat; quod vero ipse nostro nomine impondisset, hinc tam quaeritabant, quo illum custodiae traderent. quod certe maxime nos afflixisset, eo quod peregrinus & exterus ipse esset, vnde etiam reuera afflixit: nam tamdiu in afflictione fuimus, quoad usque aliquod ipse pignus vendentibus ad illorum securitatem dedisset. Exinde vero melius res peragi cepit, quamquam ad aliquod tempus lites nobis non defuerint, quo maius meritum fuerit. Interea temporis ipsa in aliquibus cubicalis inferioribus reclusa eramus; ipse vero toto tempore operarij & fabris aderat: ac nobis interim de cibo & victu quotidiano prospiciebat, vti & prius satis diu prospexerat: nam quoniam nondum passim innotuerat omnibus, hic monasterium esse (quod in priuata quadam domo habitaremus) pauca elemosynarum subsidia suppeditabantur, nisi forte a pio quodam sene, Carthusianorum (quorum domus hic *delas Cuenas* appellabatur) Praeposito, qui insignis Dei famulus est, atque Abulae familia Pantojana natus. Hic singulari quodam erga nos quam primū atque huc venimus amore, & studio rapti cepit, ut sperem fore, eum, quantum diu superstes erit, omnimodis nobis auxilio & subsidio futurum,

& semper benefactorem nostrum fore. Ideo vero istud hic scribo, carissimæ, vt, cum hæc legeritis, Maiestati illius commēderis (vri patris iam est) eum qui nos tam egregiè adiuuit, vt & alios, tam ad hoc vt fungentes, quàm ea antè defunctos. huic ergò sancto viro plurimum debemus. Mensē fermè integrum, si tite recordor (nam in diebus exactè ponendis ac numerandis vsque ad eò bonam memoriā non habeo, itaque aliquando errare possem; proinde semper subintelligitis oportet, plus aut minus, cum parum id referat) hoc in statu egimus. Quo durante, frater meus in aedem sacram è cubiculis quibusdam adoptandam, & omnia domus membra infarcienda ita totus incumbit, nihil vt nobis oneris aut agendum inuumberet.

Omnibus ergo iam concinnatis & instauratis, optassem quidem, ne strepitu atque apparatu vlllo Venerabile Sacramentū huc interuenire vlli molestā esse non gaudeam, si quando aliter fieri potest aut decernari; quam ego opinionem D. Garcia Aluatio significauit, qui eandem ipsam cum Præposito Carthusiensi communicauit. hi vero ita se ad frātras seriò curarunt, vt proprias curare studiosius non possent, vnde placuit, quò cœnobium magis in populum innotesceret, solennitate ac festiua pompa illationem hanc celebrari. Quā etiā super re cum archiepiscopū ipsū consulissent, eorū is sententiā haud inuitat ad dēns, statuit, vt de quadam Parochiali aede, Venerabile Christi corpus, magna pompa, vniuerso clero, & Sodalitatibus nonnullis conuenientibus, & viris publicis adornatis huc transferretur. Vt dictum factum, nam bonus Garcia Aluarius cum Monasterij nostri claustrum (quod tum plateæ vicem præbebat) tū templū tite adornari & instruxit, scitas quoq; hinc inde aras adoptauit, aliasq; elegantissimas varietates ad deuotionē excitandā induxit. inter ceteras aqua è marmore aureorū cytinis expressā, per tubos in perpetui fōris modū fluere facit, nobis hūc nec procurantibus, nec petentibus, tametsi, cum iā factū is esset, insignem deinde nobis deuotionē excitauit. Et sanè maxime optare gauisus sumus, cum templi nostri encœnia tanta cū solennitate peragi, ac vias publicas adornatas, nec non tam festiū symphoniā concertū & instrumentorū musicorū concentū videremus, vt mihi Sancti Carthusianorū Prior, nihil vnquā tale se Hispali vidisse affirmaret, manifestè appareret, solius Dei id opus fuisse. Vnde etiam ipsius supplicationi interfuit, quāquā nulli hæcten⁹ interfuisse, ipse vti archiepiscopus Augustissimū Angelorū panē huc detulit. Hic ergo carissimæ, pauperulas Discalceatas ita iā ab omnibus honoratū fuisse; & antè paulo etiā aqua illis defutura & de ne gāda videbatū metū fluius vr̄bis huius aqua quam maxime abundaret. Quam

hominum ad solennitatē hanc affluerit multitudo, vix quisq̄ credat.

Hoc etiam die prodigiosum quid contigit & notabile, vti etiam omnibus, ante quorum id oculos factum est, visum. Cum enim plura in plausu ignea missilia missa essent & crebro bombardarum fragore omnia identidem reboassent, ac sub vesperam, supplicatione iam finita denuo hæc ipsa plausus argumenta repeterentur, casu nescio quomodo puluerem sulphureum, tametsi pauculum, ignis illi lapsus est; is tamen qui puluerem habebat, non sine miraculo à flamma læsus non fuit. adhæc cum adusque eā nobis fastigium flamma repens adscendisset, cuius laqueare bysso tenui adornatum erat, ecce fornicis quidem lapides tetram ab ipso fumo fuliginem induerunt, ipsa tamen certima bysso tenuissima, quæ omnium iudicio prima flammam concipere debuisset, cum esset subflaua & coccinea, inuiolata nec colorem mirasse visa fuit, perinde ac si nec ignis, nec fumus eam afflasset. Quotquot rem viderunt, obstupuerunt. Moniales verò Dominum dilaudarunt, quod ipsarum necesse sitati prospexisset, cum, vndenam novam byssum compararent, pecuniam non haberent. crederim, diabolus ob festiuitatem quæ contigerat, & quod novam rursus Dei domum videret, indignatum hoc sese modo aliquatenus de nobis videri voluisse. Sed Maiestas illius hunc impediuit. sit ipse benedictus in sæcula. Amen.

CAPVT XXV.

EAMDEM FUNDATIONEM PROSEQUITVR. REFERT AD-

hæc nonnulla de Monialibus, quæ huic conventui prima nomen dedit:

quæ sanè quam maximè notanda

sunt.

Considerare vobiscum potestis, carissimæ, quodnam nostrum ea die fuerit gaudium & consolatio. De me ipsa certè dicere possum & scio, meam quam maximum fuisse: imprimis vero, quod viderem me in tam bona beneque sita domo Moniales relinquere, quodque monasterium iam satis cognitum in vrbe esset, & quod in domo Moniales essent, quæ potissimum debitorum & æris alieni, quod eius emendæ nomine contractum erat, partem possent dissoluere, adeo vt etiam preterea quæ ad completum numerum deerant (quantumlibet partum in dotem attulissent) debita dissolui possent. Imprimis autem & maximè me recreabat, quod labores & afflictiones aliquot subiissem, cumque iam aliqua fructura quiete eram, inde me discedere oportuit. Cum enim Dominica proxima ante Pentecosten anno M. D. LXXVI. solennitas hæc eucæriorum celebrata esset, statim proxima die Lunæ inde discessi; calor enim & æstus quotidie fiebat vehementior & si

Res admirabilis quæ contigit eo die, quo Ven. Eucharistia in Hispaniam semel domum illam est.

S. Mater Hispani domo iam fundata quæ primus discedit.

si

si

si

si